

Sygn. akt V CSK 94/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa I. M.

przeciwko S. M.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

1/ odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2/ zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.200 zł
(jeden tysiąc dwieście) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Ś. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 27 czerwca 2013 r. w ten sposób, że nakazał wpisanie w dziale II wskazanej księgi wieczystej jako właścicieli powódkę i pozwanego na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością odpowiedzi przez Sąd Najwyższy na pytania: „czy powszechnie stosowane przez notariuszy przyjmowanie od stron oświadczenia woli o treści jak w przedmiotowej sprawie wywołuje skutki prawne” oraz „czy taka treść oświadczenia woli zawarta w akcie notarialnym jest oświadczeniem woli, o którym mowa w dziale IV księgi I kodeksu cywilnego (art. 82 i nast. k.c.) wraz ze skutkami wynikającymi z treści art. 88 § 2 k.c.” Potrzeba wykładni dotyczy art. 47 § 1 zdania pierwszego k.r.o. przez wyjaśnienie, „czy w przypadkach wskazanych w przytoczonych pytaniach przepis ten ma zastosowanie, gdyż te kwestie prawne są niezrozumiałe w świetle wyroków wydanych w przedmiotowej sprawie i kancelarii notarialnych, co zdaniem strony skarżącej wymaga wykładni przez Sąd Najwyższy przepisów prawnych budzących w sprawie poważne wątpliwości, celem uniknięcia podobnych spraw na przyszłość”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy

w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. będzie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. W ich argumentacji nie można dopatrzeć się przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu. Sprowadza się ona do oczekiwania kontroli dokonanej przez Sąd drugiej instancji subsumcji ustalonych faktów pod określoną normę prawną, co nie jest objęte pojęciem zagadnienia prawnego.

Odwołanie się do przyczyny istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepublikowane). Na spełnienie tych wymagań nie wskazuje wniosek skarżącego, ponieważ nie zawiera argumentów, że rzeczywiście treść wymienionego przepisu prawa jest niezrozumiała lub rozbieżnie interpretowana w orzecznictwie sądowym. Nie doszło do przytoczenia jakichkolwiek orzeczeń, potwierdzających tezę o braku spójności w wypowiedziach Sądu Najwyższego, czy też sądów powszechnych. Nie można jako rozbieżności traktować orzeczeń wydanych przez sądy obu instancji w sprawie, w której złożona została skarga kasacyjna.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, objętej art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego.